

τοῦ λόγου σου. κρῖμα θὰ ἦτον νὰ σέ πάρη ἐ-
κεῖνος ὁ ἀχρεῖος.. ὁ Ἐκτωρ! Εἶνε ψεύτης, ζεύ-
ρεις, καὶ ἀπατεῶν, σάν.. τοὺς ἄλλους.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀμηχανοῦσα οὐδὲν ἀπήντησεν.
Ἔσπευσαν δὲ αἱ κυρίαὶ νὰ λάβωσι τὸ μέτρον
τῶν ἐνδυμάτων, ἐπιφυλασσόμεναι νὰ προσθέσω-
σιν εἰς αὐτὰ καὶ λευχεύματα ἐπαρκῆ διὰ τὸν
ὑποτιθέμενον Ἰάκωβον. Ἡ Φακινέτα, ἐντελῶς
πραϋνθεῖσα, ἠὲ χαρίστησε ταπεινῶς, ἐπανάλαβεν
ἀφθονωτέρας τὰς προσκλίσεις τῆς, κ' ἐξῆλθε
μετὰ τῆς Ἀδριανῆς, ἣτις ἤθελε νὰ τὴν ὀδη-
γήσῃ μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου. Ὁ δὲ μικρὸς
αὐτῆς προστατευόμενος οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδὲ
νεῦμα ἔαμεν εὐγνωμοσύνης ἢ φιλοφρονήσεως
πρὸς τοὺς περιποιηθέντας αὐτόν, καὶ παρηκολού-
θησε δυαρέστως μορφαίων τὴν παράφρονα.

Μείνασα μόνη μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου,
ἡ κυρία Δυχαμὲλ εἶπε μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Παρητήρησες, κύριε Περρέν, τὰς περιέρ-
γους ὁμολογίας, αἱ ὁποῖαι διέφυγον τὴν πτω-
χὴν αὐτὴν γυναῖκα;

— Πρὸ καιροῦ, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογρά-
φος, παρητήρηθη, ὅτι τὸ παράδοξον αὐτὸ πλά-
σμα εἶχεν τόσην κακίαν ὅσῃν καὶ μωρίαν. Ἐ-
νίστε μάλιστα θὰ ἔλεγέ τις... ἀλλ' ὅπως δῆποτε
εἶνε χαλασμένη κεφαλή, καὶ θὰ εἰπῶ μάλιστα
τοῦ δημάρχου, ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον ν' ἀφεθῇ ὁ
μικρὸς αὐτὸς σχοινοβάτης εἰς χεῖρας τῆς Φακι-
νέτας. Ἡμπορεῖ εἰς στιγμὴν παραφορᾶς...

— Δὲν εἶνε φόβος νὰ τὸν κακοποιήσῃ.. Ἄλλ'
ἤκουσες τί ἔλεγε περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ τέκνου
τῆς; Ἐγὼ τὸρα ἠρνεῖτο πάντοτε νὰ ἐξηγηθῇ
περὶ τούτου.

— Ναί, ναί, εἶπε γελῶν ὁ Περρέν, καὶ νὰ
ιδῆτε, ὅτι ὅταν ὀνομάσῃ τὸν μυστηριώδη αὐ-
τὸν πατέρα, θὰ ἦνε ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μογὸλ ἢ
ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Κοχιγκίας. Ἐ-
πειτα μαρτυρία γυναικὸς προδιήλωσεν παράφρονος
δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ σημασίαν. Καὶ τὸν ἀληθῆ
πατέρα νὰ ὀνομάσῃ, κανεὶς δὲν θὰ τὴν πιστεύ-
σῃ. Ἄλλὰ, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος,
βλέπων ἐπιστρέφουσαν τὴν Ἀδριανὴν, ἡ δε-
σποινὴ ἔρχεται νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν
τῆς εἰς τὴν Πετροῦλαν, καὶ τρέχω νὰ εἰδο-
ποιήσω τὸν Τιτὴν.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀληθῶς ἐχάραξεν ὀλίγας γραμ-
μάς, παρακαλοῦσα τὴν Πετροῦλαν νὰ μείνῃ
τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὅπου ἔλεγεν,
«ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἐγχειρισθῇ κάτι πολὺ εὐχά-
ριστον». Καὶ ὑπέγραψε· μὴ θέλουσα ὅμως νὰ
περιβάλλῃ μεγάλην σπουδαιότητα τὴν ἐπιστο-
λὴν τῆς, δὲν τὴν ἐσφράγισε καὶ τὴν παρέδω-
κεν ἀνοικτὴν εἰς τὸν μικρὸν γραφέα, ὅστις ἀνε-
χώρησεν ἀμέσως πρὸς τὸν μύλον.

Ὁ κύρ Τιτῆς ἐπανῆλθε πολὺ ἀργὰ εἰς τὸ
γραφεῖον, ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος

τῆς ἀποστολῆς του, ἀπήντησε μετὰ πολλῆς
στενοχωρίας. Οὐδένα, εἶπεν, εὔρεν εἰς τὸν μύ-
λον, ἠναγκάσθη δὲ νὰ ἐπανάλθῃ πολλάκις, καὶ
νὰ περιμείνῃ. Τέλος ἀπήντησεν εἰς τὴν θύραν
τῆς οἰκίας τῶν Γριβέ μίαν κόρην «πολὺ εὐμο-
φην», ἡ ὁποία εἶπεν ὅτι ἦτο φίλη τῆς Πετροῦ-
λας, καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν
εἰς αὐτήν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς.

Ἡ δύνατο εὐλόγως νὰ ὑποθεθῇ, ὅτι ὁ νεανί-
σκος εἶχε σπαταλήσει τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ
τοῦ παίζων βώλους μετὰ τῶν ἀγυιοπαίδων τῶν
περιχώρων. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ του εἶχεν
ἐκτελεσθῆ ὅπως δῆποτε, δὲν ἦτο δὲ καὶ πολὺ
σπουδαία, δὲν ἐδόθη προσοχὴ εἰς τὴν βραδύ-
τητα, καὶ ἡ Ἀδριανὴ διετέλεσε βεβαία ὅτι
τὴν ἐπαύριον ἀνέμενον αὐτὴν ἡ Πετροῦλα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Α'

Τὸ στοιχειωμένο Καράβι

Ποῖος εἶδε μέσ' ἔς τὸ πέλαγος καράβι στοιχειωμένο
Μὲ ματωμένα τὰ πανιά, μ' ὀλόμαυρα κατάρτια;
'Ακούραστος, ἀσάλευτος, χλωμὸς καρaboκῶρης
'Μέραις καὶ νύχτες ἔαγρυπνᾷ ἔς τοῦ καρabiοῦ τὴν πλῶρη.
Μουγγρίζει ἀγέρας ἔς τὰ πανιά, τριζοβολοῦν τὰ ἔξαρτια.
Καὶ τὸ καράβι σάν πουλί ἔς τὸ κύμα φτερουγίζει
Κι' οὐδ' ἀκρογιάλι βρίσκειται κι' οὐδὲ λιμάνι ἐμπρὸς του...
Μὰ θὰ σταθῇ καὶ μιὰ φορὰ καὶ θὰ λυθῇ ἡ κατάρτα,
'Σάν θὰ βρεθῇ ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ μὲν σπλαχνικὴ γυναῖκα
Ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὸν δόλιο καπετάνιο.
— Ἄχ, δύστυχε θαλασσινέ, καὶ πότε θὰ τὴν εὔρης;...
'Ἄς σ' ἐλεήσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἄς μὴν ἀργήσῃ ἡ ὥρα!

Μέσ' ἔς τοῦ βοριᾶ τὸ φρένιασμα, ἔς τὴ λύσσα τῆς φουρ-
[τούνας,

Κόντρα τοῦ πήγαιν' ὁ καιρὸς καὶ τοῦκοθε τὸ δρόμο,
Κι' ὁ καπετάνιος ξηθάρα μεγάλο λόγον εἶπε:

— Διῶνια κόντρα νὰ μοῦ πᾶς τὸ δρόμο δὲν μοῦ κόβεις!

Κι' ὁ δαίμονας ποῦ τᾶκουσε βαρεῖα κατάρτα κάνει:

— Στοιχεῖο τὸ ξύλο νὰ γενῆ κ' αἰῶνια ν' ἀρμενίζῃ

Κι' οὐδ' ἀκρογιάλι νὰ βρεθῇ κι' οὐδὲ λιμάνι ἐμπρὸς του!..

Μὰ θὰ σταθῇ καὶ μιὰ φορὰ καὶ θὰ λυθ' ἡ κατάρτα,

'Σάν θὰ βρεθῇ ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ μὲν σπλαχνικὴ γυναῖκα,

Ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὸν δόλιο καπετάνιο.

— Ἄχ, δύστυχε θαλασσινέ, καὶ πότε θὰ τὴν εὔρης;..

'Ἄς σ' ἐλεήσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἄς μὴν ἀργήσῃ ἡ ὥρα!

Χρόνος ἐφτὰ ἔς τὰ πέλαγα γυρίζει ὁ καπετάνιος

Κι' ἔρχεται πάλι ἔς τὴ στεριά μὲ μιὰ γλυκεῖαν ἐλπίδα

Πῶς ἡ κατάρτα θὰ λυθῇ κ' ἡ μοῖρα του θ' ἀλλάξῃ.

Μ' ἀκόμα δὲν εὔρηθηκε γι' αὐτὸν πιστὴ γυναῖκα.

«Ἀνάθεμα τὴν ἀπιστίαν, τὴ ψεύτρα τὴν ἀγάπην!

»Σύντροφοι, ἀπάνω τὰ πανιά!... Ἄς τὸ πέλαγος καὶ

[πάλι!...]

»Κι' οὐδ' ἀπρογιάλι ἄς μὴ βρεθῆ, κι' οὐδὲ λιμάνι ἐμπρός
[μας!]
Μὰ θὰ σταθῆ καὶ μιὰ φορὰ καὶ θὰ λυθῆ ἡ κατάρα,
Ἐάν θὰ βρεθῆ ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ μιὰ σπλαχνικὴ γυναῖκα,
Ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὸν δόλοιο καπετάνιο.
— Ἄχ, δύστηνε θαλασσινέ, καὶ πότε θὰ τὴν εὕρῃς; ...
Ἄς σ' ἐλέησῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἄς μὴν ἀργήσῃ ἡ ὥρα!

Διὰ παρεμφερῶν ἴσως στίχων ἡ δημώδης ἐλλη-
νικὴ ποίησις θὰ ἔφαλλε τὴν παράδοσιν τοῦ
Στοιχειωμένου Καραβιοῦ, ἂν ἦτο αὕτη τῷ
ἡμετέρῳ λαῷ γνωστὴ καὶ κοινὴ ὡς τοῖς Νορ-
βηγοῖς ναύταις. Ἄλλ' ἡ παράδοσις ἡ νορβηγι-
κὴ, καίτοι ἐλληνικὴν ἔχουσα τὴν ἀρχὴν, ἀγνω-
στος τυγχάνει παρ' ἡμῖν εἴτε ὡς ἄδεται ὑπὸ
τῶν Νορβηγῶν, εἴτε ἄλλως πως παρηλλαγμένη.
Λέγω δ' ἐλληνικὴν τὴν ἀρχὴν καὶ δὴ ἀρχαι-
στάτην, διότι οἱ ἐρευνηταὶ ἀνευρίσκουσιν ἐν
ταύτῃ αὐτὸν τοῦ Ὀδυσσεῦς τὸν μῦθον. Ὁ θρα-
σύς Ἰθακῆσιος προῦκάλεσε τὴν ἀρὰν τοῦ ἐνα-
λίου θεοῦ καὶ ἐπλανήθη ἀνά τὰ πελάγη ἐπὶ
τόσον χρόνον. Ὁμοίως καὶ ὁ Ὀλλανδὸς πλοίαρ-
χος: θρασὺς καὶ παράτολμος, εἰς πλάνας κατα-
δικάζεται ὑπὸ τοῦ δαίμονος.

Ἄλλ' ἀνεμίχθη μετὰ τῆς ἀρχαίας παραδό-
σεως πρὸς παραγωγὴν τῆς νορβηγικῆς καὶ ὁ
μεταγενέστερος μῦθος τοῦ Πλανωμένου Ἰουδαί-
ου καὶ ἄλλοι ἀφορῶντες εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγά-
πης κόρης σωτηρίαν τοῦ κατηραμένου θαλασσι-
νοῦ. Οὕτω δ' ἀπετελέσθη ἡ ἀληθῶς δραματι-
κωτάτη αὕτη ὑπόθεσις, ἡ ἐμπνεύσασα καὶ Ἄγ-
γλον τινὰ ποιητὴν, βραδύτερον δὲ τὸν Ἄϊν
καὶ κατοπίην τὸν Βάγγερ, ὅστις διέπλασε καὶ
συνέθεσεν αὐτὴν εἰς τρίπρακτον μουσικὸν δράμα.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐκ τῶν πρώτων τοῦ μεγάλου
συνθέτου, γραφῆν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν δὲν εἶχεν
ἔτι ἐντελῶς ἐφαρμύσῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τὰς μεγα-
λοφυεῖς αὐτοῦ καινοτομίας, δὲν ἐμπνέει τῷ ἀ-
κροατῇ τὸν θαυμασμόν, ὃν ὁ *Τρίστην* καὶ ἡ
τριλογία τοῦ *Δακτυλίου τῶν Νίβελουνγκεν*.
Οὐδὲν ἦττον παρέχει ἰδιόν τι καὶ ἄρρητον θέλ-
γητρον, διὰ τῆς ποιητικωτάτης αὐτοῦ ὑποθέ-
σεως, διὰ τῆς τόσῳ λιτῆς καὶ ἀπερίττου τρα-
γικότητος ἐν τῇ δράσει, διὰ τῆς καλλονῆς τῶν
στίχων τοῦ κειμένου καὶ τῆς συνυφασμένης μου-
σικῆς.

Καὶ ἡ μὲν κατὰ σκηναὶς ἐκτύλιξις τοῦ δρά-
ματος ἔχει οὕτως:

Ἐντὸς μικροῦ, βραχύδους ὁρμίσκου πλοῖον
διωκόμενον ὑπὸ τῆς τρικυμίας ζητεῖ ἄσυλον.
Τὰ κύματα τοῦ πόντου βρυχῶνται ὡς λυσσῶν-
τα ἐνάλια τέρατα, τῶν ἀνέμων αἱ πνοαὶ συρί-
ζουσιν ἀπαισιῶς εἶνε νύξ κολάσεως, νύξ φρικῆς,
μάχη καὶ σκοτεινῆ. Ὑπὸ τὰς λάμψεις τῶν ἀ-
στραπῶν διακρίνονται μόλις οἱ ναῦται καταπι-
πάζοντες τὰ ἰστία καὶ προσδόνοντες διὰ κάλων
τὸ πλοῖον ἀπὸ τῶν αἰχμηρῶν βράχων. Ὁ γέ-
ρων πλοίαρχος, ὄρθιος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐνθαρρῶ-

νει τοὺς ναύτας, κελεύει δ' αὐτοὺς ν' ἀναπαυθῶσι,
διότι οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει· ἡ θύελλα θὰ πα-
ρέλθῃ μετ' ὀλίγον καὶ θ' ἀποπλεύσῃ πάλιν.
Ὁ πρωεὺς μόνος ἀγρυπνεῖ ψάλλων γλυκύτατον
ᾄσμα:

... Ἄν δὲν φυσηῖ σπλαχνικὸ τᾶγέρι ἐδῶ ἔς τὰ ξένα,
Ἄγάπη μου, δὲν θε νάρθῳ ποτὲ κοντὰ ἔς ἐμένα.
Φύσησε, νοτιὰ καυμένη,
Κ' ἡ ἀγάπη μου προσμένει!
... Τάξε κερὶ ἔς τὴν Παναγιά, ξανθὴ μου, νὰ γυρίσω,
Καὶ δακτυλίδι δλόχρυσον θάρθῳ νὰ σοῦ χαρίσω:
Φύσησε, νοτιὰ καυμένη,
Κ' ἡ ἀγάπη μου προσμένει!

θὰ ἔλεγεν ὁ ναύτης ἂν ἦτο αἰγαιοπελαγίτης
καὶ ὄχι Νορβηγός!

Εἰς τοὺς γλυκεῖς φθόγγους τοῦ ᾄσματος πα-
ρεντίθενται οἱ βαρεῖς δούποι τῶν θραυομένων
κυμάτων καὶ ὁ πρωεὺς τέλος ἀποκοιμάται.
Τότε, ἐνῶ ἡ ὄργῃ τῶν στοιχείων ἐξικνεῖται εἰς
τὸν ὕπατον βαθμὸν, πλοῖόν τι ὡς φάντασμα
διασχίζει τὴν θάλασσαν καὶ μετ' ἀπαισίου
κρότου ἀγκυροβολεῖ πλησίον τοῦ ἄλλου. Ὑπὸ
τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν οἱ ἰστοὶ αὐτοῦ ὀρθοῦν-
ται μαῦροι καὶ τὰ ἰστία ἐκτείνονται αἰμοβαφῆ.
Ἐκπρὸς ἀνὴρ κατέρχεται ἀπὸ τοῦ σκάφους εἰς
τὴν ἀκτὴν. Εἶνε ὁ Ὀλλανδός, ὁ κατηραμένος
πλοίαρχος. Ἡ φωνὴ του ἐντείνεται ἰσχυροτέρα
τῆς θαλάσσης. Οὐδὲν ἐλπίζει πλέον! Πλανώ-
μενος καὶ αἰωνίως πλανώμενος, ἐν τῷ τάφῳ
μόνον θὰ εὕρῃ τὴν εἰρήνην, τὸν θάνατον ἀνα-
μένει, ὅπως λυτρωθῆ ἀπὸ τῶν θανάτων ἀνα-
μένει, ὅπως λυτρωθῆ ἀπὸ τῶν δεινῶν. Ἄλλ' ὁ
θάνατος δὲν ἀπλώνει ἐπ' αὐτοῦ τὴν σιδηρᾶν
χεῖρα, ἀλλὰ τὸ κύμα ἀρνεῖται νὰ τὸν κατα-
πίη. Καὶ τὸ βλάσφημον αὐτοῦ στόμα ἐσφεν-
δονᾷ ἀρὰν:

Ἄς ἔρθ' ἡμέρα Κρίσεως! ὁ κόσμος ἄς χαλῶσῃ!
Ἐλπίδα μόνη καρτερῶ τὸν χαλασμένον κόσμον.
Μόνον ἂν θὰ βουλιάξῃ ἡ ἡ καὶ θὰ σκορπίσῃ ἡ πλάσι,
Μαζὶ μ' αὐτὰ θε νὰ χαθῇ κι' ὁ πόνος ὁ δίκός μου!

Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἐτέρου πλοίου κατερχόμενος
ἐπίσης εἰς τὴν ξηρὰν συναντᾷ τὸν δύστηνον
Ὀλλανδόν. Ἐν τῇ σειρᾷ τῆς συνδιαλέξεως ὁ
κατηραμένος ναύτης ἐρωτᾷ αὐτὸν ἂν ἔχη κό-
ρην. — Ναι! ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. — Θὰ τὴν
πάρω γυναῖκα! Κ' ἐπιδεικνύει εἰς αὐτὸν τοὺς
θησαυροὺς, οὓς ἀπαισίου τὴν θέαν ναῦται κομί-
ζουσιν ἀπὸ τοῦ πλοίου. Ὁ Νορβηγὸς τεθαμ-
νωμένος δέχεται τὴν ἀνέλπιστον πρότασιν καὶ
ἀποπλῆει μετ' ὀλίγον, ἐν ᾧ τὸ *Στοιχειωμένο*
Καράβι παρασκευάζεται ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ.
Ὁ οὐρανὸς εἶνε ἤδη αἴθριος καὶ γαλήνη ἀπλου-
ται ἐπὶ τὸν πόντον.

Φύσησε, νοτιὰ καυμένη,
Κ' ἡ ἀγάπη μου προσμένει!
ἄδουσιν οἱ Νορβηγοὶ ναῦται ἐν χορῷ.

Ἐν τῷ παρακτίῳ οἴκῳ τοῦ Νορβηγικοῦ πλοίαρχου νεάνιδες φίλαι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ νήθουσι ἄδουσαι ἐν χορῷ. Ἐκείνη μόνη οὐδ' ἐργάζεται οὐδὲ ψάλλει· ἄλλοφρονοῦσα προσηλοῖ τὸ βλέμμα ἐπὶ εἰκόνας ἀνηρτημένους ἀπὸ τοῦ τοίχου καὶ παριστώσας ὠχρὸν καὶ μελανεῖμονα ἄνδρα. Ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς κατοπτρίζεται βαθεῖα ὀδύνη· μετ' ὀλίγον δ' ἐμψυχουμένη ἐγείρεται καὶ, ὡς ἂν ἔβλεπεν ὄραμα, ἀγωνιώσα, φρικιώσα, ἰκετεύουσα ἐναλλάξ ἄδει τὴν παράδοσιν τοῦ *Στοιχειωμένου Καραβιοῦ*. Τὸ ἄσμα τῆς Σέντας μεταδίδει ῥίγημα καὶ εἰς τὸν ἀπαθέστατον ἀκροατὴν, αὐτὴ δὲ μετὰ τὸ πέρασ λιπόψυχος πίπτει ἐπὶ ἐδράνου.

Σπεύδουσιν εἰς βοήθειαν αἱ φίλαι, προσέρχεται δὲ καὶ ὁ ἀγαπῶν αὐτὴν Ἔρικ ἀγγέλλων τὴν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ Νορβηγικοῦ πλοίαρχου, τοῦ πατρὸς τῆς. Αἱ νεάνιδες ἀποχωροῦσι καὶ ὁ Ἔρικ ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἀνανεώσῃ πρὸς τὴν Σένταν τὰς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις του, ἃς ἐκείνη ὑπεκφεύγει. Ὁ νέος κυνηγὸς ἐν τέλει ἐκδηλοῖ τὴν ζηλοτυπίαν του πρὸς τὸν εἰκονιζόμενον ἄγνωστον, ὅστις ἐπασχολεῖ διαρκῶς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγαπωμένης κόρης, εἰς ἐπικύρωσιν δὲ ἀφηγεῖται καὶ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδε τὴν νύκτα. Κατὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο ὁ πατὴρ τῆς Σέντας δὲν ἦλθε μόνος, ἀλλὰ συνωδύετο ὑπὸ ἀνθρώπου ὁμοιάζοντος τῷ ἐν τῇ εἰκόνι, καὶ ἡ Σέντα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν δέχεται μετ' ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἡ κόρη μετ' αὐξούσης ἀγωνίας παρακολουθοῦσα τὴν ἀφήγησιν, μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Ἔρικ ἐξάλλος ἀνακράζει :

Ἔτσι μὲ ζητεῖς κ' ἐκεῖνος, ὅπως τὸν ζητῶ κ' ἐγώ !
Ἡ μαζί του θεὸς νὰ ζήσω, ἢ μαζί του θὰ πινηῶ !

Καὶ ψάλλει πάλιν τὴν ἐπὶ τὴν τοῦ *Στοιχειωμένου Καραβιοῦ*. Τότε ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ εἰσέρχεται ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ὁ *O. Mardos*. Μόλις ἡ κόρη στρέφει πρὸς τὸν ἄγνωστον τὸ βλέμμα καὶ βιάλλει κραυγὴν ἀπεριγράπτου τόνου. Ὁ ξένος εἶνε αὐτὸς ὁ τῆς εἰκόνας, αὐτὸς ὁ πρὸ τόσου καιροῦ ἐπασχολῶν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῆς ! Καὶ μένουσιν οἱ δύο ἀκίνητοι, ὡς ἀπολελιθωμένοι, προσβλέποντες ἀλλήλους, ἐνῶ ὁ γέρον Νορβηγὸς ἐξηγεῖ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ὀλλανδοῦ καὶ ἐνθαρρύνει τὴν κόρην. Φεύγει δὲ ἔν' ἀφήσῃ αὐτοὺς μόνους. Ἡ σιωπὴ λύεται τέλος κ' ἐπέρχεται ἀμοιβαία ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις, ἣτις κλείεται διὰ τῆς διαθεβαιώσεως τῆς Σέντας !

Νὰ τὸ χέρι μου !— Ἦν ὁ λόγος ποῦ θὰ πῶ δὲν παίρνω πίσω :
Ὅσο ζῶ πιστὴ θὰ μείνω καὶ πιστὰ θὰ σ' ἀγαπήσω.

*

Ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ χωρίου δύο πλοῖα φαίνονται ἠγκυροβολημένα· τὸ τοῦ Νορβηγικοῦ πλοίαρχου

καὶ τὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ. Παρὰ τὴν ἀκτὴν οἱ Νορβηγοὶ ναῦται ἄδουσι καὶ χορεύουσι μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ τόπου ἐν χαρᾷ καὶ μέθῃ !

Τὰ ποτήρια μας 'ς τὸ χέρι—
Πιὲ μαζί μας, τιμονιέρη !

Αἴφνης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ *Στοιχειωμένου Καραβιοῦ* προβάλλουσιν αἱ μορφαὶ τῶν ναυτῶν καὶ εἰς τὴν θεάν αὐτῶν καὶ τὴν πρώτην κραυγὴν αἱ γυναῖκες φεύγουσιν ἔντρομοι. Ὅποια μορφαὶ ἀληθῶς ! Τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπωστεώθησαν ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῶν βασάνων καὶ αἱ τριχες τὸν πώγωνος καὶ τῆς κόμης καθ' ὑπερβολὴν μεγεθυθεῖσαι σύρονται ἐπὶ τῆς ράχως καὶ τοῦ στήθους ὡς παμμέλανα ράκη. Τὸ δὲ ἄσμά των ἐμπνέει φρίκην !

Ἐ τὴ στεγὰ καὶ πάλι, μαῦρε καπετάνε,
Τὰ ἑπτὰ τὰ χρόνια σ' ἂν πουλιὰ πιτάνε.
Σύρε ναῦρης νύφη κέρη γελαστή...
— Αἴ, ξανθὴ κοπέλλα, μείνε του πιστὴ !
Ἀπὸ τῆς χαρὰς μου θεὸς νὰ τραγουδήσω
Ὁ γαμπρὸς νὰ ζῆ !..
Σφύριζε, γοιτῆ μου, νὰ βαστάς τὸ ἴσο !
Πέλαγος γαλάζιος, χόρευε μαζί !

Μαῦρε καπετάνε, τί δὲν σ' ἀγαποῦνε ;
Ἔρχεσαι μόνος ; καὶ ἡ νύφη ποῦνε ;
Μαῦρε καπετάνε καὶ ξενιτευτὴ,
Ψεύτικη ἀγάπη β' ἔθηκε κ' αὐτὴ !
Ὁχι, ὠμὲ κ' ὠμίμενα ! Πάλι μὰς προσμένει
Π. λαγὸς βαθύ !..
Εὐλο στοιχειωμένο, ναῦταις στοιχειωμένοι
— Δαίμονα, ἢ κατὰρα πότε θὰ λυθῆ !..

Πρὸς τὴν ἀκτὴν ἔρχεται ἡ Σέντα καὶ ὁ Ἔρικ μετ' αὐτῆς. Ἐκεῖ ὁ ἀτυχὴς ἐραστὴς ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις του καὶ ὑπομιμνήσκων τὰς εἰδυλιακὰς σκηνὰς τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀγάπης, ἐλέγχει τὴν Σένταν ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ. Ἐκείνη ἀντιτάσσει αὐτῷ τὸ πεπρωμένον, ὅπερ τὴν ἐπιβαρύνει διὰ καθήκοντος. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ὁ Ἔρικ σύρεται παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἰκετεύων, προβάλλει ὁ Ὀλλανδοῦς. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐρωτικῆς σκηνῆς, ἣν δὲν δύναται ἐπακριβῶς νὰ ἐννοήσῃ, ὀργὴ καὶ ἀπελπισία τὸν πνίγουσι.— Ἀπιστος λοιπὸν καὶ αὐτὴ ; Καὶ συρίζει πρὸς τοὺς ναῦτας ἔν' ἀναπετάσῃ τὰ ἱστία. Ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας ἀπώλετο !..

— Σέντα, ἔχε γειά !

Ἀνακράζει ἀπὸ τοῦ βράχου πρὸς τὴν περιτρομὸν κόρην. Μάτην αὕτη προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, μάτην ἐκδηλοῖ ἀγάπην καὶ πίστιν. Ὁ κατηραμένος πλοίαρχος ἀπωθεῖ αὐτὴν καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸ σκάφος, ὅπερ ταχὺ ὡς μαῦρον πτηνὸν φεύγει πρὸς τὸ πέλαγος. Ἀπελπίς ἡ Σέντα ὄρμηξ πρὸς τὸν ἀποκηρμότατον βράχον τῆς ἀκτῆς :

Σὲ ζωὴ καὶ θάνατο ἔμεινα πιστὴ σου !

κράζει πρὸς τὸν φεύγοντα καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ θυσία ἐγένετο· ἡ κατάρρα ἐλύθη! Πέραν ἐκεῖ μέσῳ τοῦ ἡμιχλωδούς πόντου φαίνεται τὸ *Στοιχειωμένο Καράβι* βυθιζόμενον. Οἱ ναῦται τέλος εὐρίσκουσι τὴν γαλήνην τοῦ τάφου, ἣν τσακίς μάτην ἐπέζητησαν!... Τὰ νέφη φωτίζονται ὑπὸ φαντασιώδους αἴγλης καὶ ἐν μετεώρῳ αἰσχιαὶ τοῦ λυτρωθέντος Ὀλλανδοῦ καὶ τῆς πιστῆς Νορβηγίδος ἀνέρχονται πρὸς τὸν οὐρανόν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἀναμνήσεις

τῶν ἑορτῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος

ΤΟΥ ΕΝ ΕΙΔΕΛΒΕΡΓΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἀναγορεύσεις ἐπιτίμων διδασκῶν — Ὑποδοχὴ ἐν Καρλσρούῃ.

Ἡ τελευταία πρωϊνὴ τελετὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἦν ἡ τῆς 5 Αὐγούστου, ὁρισθεῖσα διὰ τὴν ἀναγορεύσιν τῶν ἐπιτίμων διδασκῶν.

Τῇ 9 π. μ. συνῆλθον οἱ κεκλημένοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας, μετὰ τὴν ἔλευσιν δὲ τοῦ ἡγεμόνος, ἀφοῦ ἐψάλλη ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἄσμα θρησκευτικόν, ὁ ἀντιπρύτανης ἐποίησατο σύντομον προσλαλιὰν εἰσηγητικὴν τοῦ σκοποῦ τῆς τελετῆς. Μεθ' ὃ ἐδόθη ἀλληλοδιαδόχως ὁ λόγος εἰς τοὺς τέσσαρας κομητόρας τῶν σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὧν ἕκαστος ἀνέρχόμενος εἰς τὸ βῆμα ἀπήγγειλεν οὐ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτίμων διδασκῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξέθηκε καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ἡ οἰκεία σχολὴ ἀπεφάσισε ν' ἀπονεύμῃ τὸν τοῦ ἐπιτίμου διδάκτορος τίτλον. Ἐκ τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας ὁ μὲν Μέγας Δουξ ἀνηγορεύθη ἐπίτιμος Διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διὰ τὴν δεξιότητα ἣν ἐπεδειξάτο ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ κράτους ὑποθέσεων, καὶ τὴν ἐπιτυχῆ ἐξομάλυνσιν τῶν διαφορῶν αἰτινες ὕφισταντο μετὰ τῶν διαιρῶν τὴν χώραν θρησκευμάτων τῶν καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων. Ὁ διάδοχος τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου ἀνηγορεύθη ἐπίτιμος διδάκτωρ τῆς νομικῆς σχολῆς. Ἐν γένει δὲ παρατηρητέον ὅτι μετὰ πολλῆς φειδοῦς ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ ἐπιτίμου τούτου τίτλου εἰς πρόσωπα, ἣ διὰ τῶν ἀνακαλύψεων αὐτῶν προκχάγοντα τὴν ἐπιστήμην, ἢ ἐξοχον καὶ διαπρεπῆ κατέχοντα ἐν αὐτῇ θέσιν.

Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς διενεμήθησαν προσκλητήρια εἰς τοὺς φιλοξενουμένους, δι' ὧν ἐκαλοῦντο εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν παρὰ τῷ ἡγεμόνι ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Καρλσρούης. Ἡ συνέντευξις αὕτη δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ προγράμματι τῶν ἑορτῶν ἀναγεγραμμένη, παρενετέθη δὲ μετὰ αὐτῶν εἰς ἐνδειξιν ἰδιαίτερας φιλοφροσύνης τοῦ ἡγεμόνος πρὸς τοὺς ἀπανταχόθεν προθύμως συρρεῦσαντας ξένους ὅπως μετὰσχῶσιν ἐθνικῆς ἑορτῆς. Ἐκτακτος εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρήσασα ἐξ Ἐιδελβέργης παρέλαβε τοὺς κεκλημένους καὶ μετὰ δίωρον πορείαν μετέφερον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βαδικοῦ κράτους τὴν Καρλσρούην. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν προσκεκλημένων ἐγένετο ἐν προσγειῷ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων ἀναπεταμένης ἐχούσῃ τὰς θύρας εἰς ὠραῖον κῆπον ἔνθα ἐπαίανιζεν ἡ μουσικὴ. Παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης ἰστάμενοι ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ ἡγεμονίς ἐδέχοντο εὐμενῶς τὰς προσρήτους τῶν προσερχομένων, καὶ μετὰ πολλῆς ἀφελείας καὶ ἄξιοπρεπείας συνάμα ἀπήυθνον πρὸς ἕκαστον τὸν λόγον. Μετὰ τὴν δεξιῶσιν ταύτην μετέθησαν πάντες εἰς τὰς ὑπερκειμένας αἰθούσας, ὅπου δεῖπνον ἐκλεκτὸν παρετέθη καὶ μετὰ τὸ πέρασ αὐτοῦ οἱ ξενιζόμενοι κατῆλθον εἰς τὸν κῆπον, ὅπως ἀκροασθῶσι τοῦ ὠδικοῦ θιάσου τῆς Καρλσρούης μέλψαντος διάφορα ἐκλεκτὰ ἄσματα. Κατὰ τὰ διαλείμματα αὐτῶν ἐφωτίζετο ὁ κῆπος καὶ οἱ πίδακες τῶν ὑδάτων διὰ πολυχρῶν βεγγαλικῶν ἢ ἄλλων πυροτεχνημάτων, τερπνὸν παρέχοντες πρὸς ὄψιν θέαμα. Οὕτω δὲ ἐν μέσῳ παντοίων ἀπολαύσεων ἔληξεν ἡ εὐχάριστος αὕτη ἐσπερινὴ συναναστροφή, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς πάντες ἔσπευσαν ὅπως ἐπιβῶσι τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἣτις ἐπανάφερον αὐτοὺς εἰς Ἐιδελβέργην.

Ἱστορικὴ πομπή.—Συμπόσιον ἐν τῇ στοᾷ.

Ἡ δημοτελεστέρα τῶν ἑορτῶν ἢ μάλλον προσελκύσασα τὴν περιέργειαν οὐ μόνον τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τῆς Ἐιδελβέργης, ὡς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ παρεπιδημούντων, ἀλλὰ καὶ τῶν περικύκλων πόλεων, ἦν ἡ παρέλασις τῆς ἱστορικῆς πομπῆς τῆς ἀπεικονίζουσας τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῶν συνδεομένων μετὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς πόλεως τῆς Ἐιδελβέργης κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν πέντε ἑκατονταετηρίδων. Ἡ ἀπεικόνισις αὕτη ἐγένετο διὰ προσώπων ὑποδυθέντων τὸν ἱματισμὸν ἢ τὴν στολὴν, καὶ τὸν ὄπλισμόν, ἐκάστης τῶν ἱστορικῶν ἐποχῶν, ἢ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων. Τὸ σχέδιον ἐν γένει τῆς πομπῆς ταύτης διέγραψεν ὁ ἐν τῇ σχολῇ τῶν τεχνῶν τῆς Καρλσρούης καθηγητῆς Κάρολος Hoff, εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν λεπτομερειῶν αὐτοῦ συμμετέσχον ὁ καθηγητῆς Schurth ὡς καὶ οἱ ζωγράφοι Kall-